

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 lutego 2013r.,
sprawy **R. S.**
skazanego z art. 159 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 13 stycznia 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 3 listopada 2010 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiste bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego i materialnego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonanych przez Sąd I instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Obrona w swej skardze stawia zarzuty naruszenia art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. Trzeba jednak zwrócić uwagę, że na etapie apelacji, zarzut odwołujący

się do tych samych kwestii, miał postać „obrazy prawa materialnego” (jak również rażąco surowej kary). Już sama taka konstrukcja zarzutu zwalniała zatem Sąd Odwoławczy od przedstawiania rozważań w zakresie prawidłowości dokonania przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych (art. 433§1 k.p.k.). Błąd w zakresie zastosowania prawa materialnego to bowiem błąd w zakresie wykładni lub subsumpcji. Zarzut naruszenia prawa materialnego zawsze bowiem odwołuje się do prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych. Nie było zatem, między innymi, potrzeby przedstawiać w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego rozważań co do odrzucenia wiarygodności koncepcji, że trzonek siekiery nie służył do gry w palanta, gdyż Sąd Rejonowy nie dokonał takiego ustalenia faktycznego.

Nie sposób również podzielić zasadności drugiego z zarzutów kasacyjnych – dotyczącego braku rozważenia wyczerpania znamienia posłużenia się „innym podobnie niebezpiecznym narzędziem”. Zarzut ten w istocie jest tożsamy z zarzutem błędnej wykładni przepisu art. 159 k.k. Również w tym zakresie kasacja jest oczywiście bezzasadna, gdyż Sąd Odwoławczy na k.11 uzasadnienia swego wyroku przedstawił rozważania dotyczące tej właśnie kwestii. Rozważania te w sposób jasny i logiczny przedstawiają stanowisko Sądu Okręgowego i nie odbiega ono od dominującej w tym przedmiocie linii orzecznictwa (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 10 lutego 2010r., sygn. akt II AKa 416/09, OSAW 2010, Nr 2, poz. 171, tegoż samego Sądu wyrok z dnia 21 marca 2012r., sygn.. akt II AKa 33/12, Lex 1162854) czy poglądów doktryny (vide: komentarze do art. 159 k.k. A. Marek lub M. Budyn – Kulik).

Brak zatem jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w kasacji.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.